

толь Петаръ е проповѣдалъ въ Римъ по кжрчмите и по баните, дѣто сиромасите сж пропивале своята послѣдня „лепта“ и дѣто развратните жени сж проводиле пжленъ съ отчаяние животъ.

Но да кажеме нѣколко думи и за славяно-бжлгарското идолопоклонническо вѣроисповѣдание. Старите бжлгаре сж са кланяле, както и сичките други народи, на природата или на нейните явления. Така, напримѣръ, тие сж са кланяле на джрветата, а особено на джбътъ, и вѣрвале сж, че надъ горите господствува отдѣлно божество, което у руските славяне и до днесъ още носи название лѣший (лѣсни или горски богъ); тие сж са покланяле на рѣките и на водата, въ които, по тѣхните думи, сж живѣле множество богини, които сж са наричале самодиви, самовили, вили, юдисамовили и русалки; тие сж боготвориле молнията, която са е управляла отъ бога Перуна; тие сж почитале бога Власа (св. Власъ), който, по тѣхното мнѣние, е защищаль добитакътъ имъ; най-послѣ, тие сж са покланяле Страбогу (богъ на вѣтровете), Дажбогу (богъ на слжнцето) и пр. Освѣтъ сичките тие божества, сѣка една кжща е имала свой собственъ богъ, който са е наричаль Домовой. Идолътъ на Перуна е билъ джрвенъ, но главата му е била направена отъ сребро, а мустаките му отъ злато. Храмове и особенни жерци старовременните славяне не сж имале, но у тѣхъ сж биле предсказатели (вжлхви и магиосници). Сѣки единъ баща е приносиль на боговете жертви самъ за себѣ си и за своето семейство. Понѣкогашъ Перуну сж са принасяле и човѣчески жертвоприношения.